

m

V osamění

Dorothy B.
Hughesová

V osamění

přeložil Martin Pokorný

Praha 2024
maraton

Knihu finančně podpořila Nadace Český literární fond

N A D A C E

Dorothy B. Hughes
In a Lonely Place

Copyright © 1947, 1975 by Dorothy B. Hughes
Czech translation published by arrangement
with Diana Finch Literary Agency acting
in conjunction with The G Agency

Czech edition © Maraton, 2024
Translation © Martin Pokorný, 2024

ISBN 978-80-88411-30-7

Pro Charlotte

*Zvečera jeden potřebuje s někým promluvit,
někoho hledat, když jsi v osamění.*

– J. M. Synge

KAPITOLA PRVNÍ

1

Stát na útesu s výhledem na večerní moře bylo příjemné, mlha se zvedala v průsvitných závojích a dotýkala se ho na tváři. Cosi se v tom podobalo létání: pocit, že se nad plazivou zemi vznesl do výšky a stává se částí nekrotnosti vzduchu. Též jako by ho obemykal neznámý a podivný svět oparu, mračka a větru. Létal v noci rád, a když se válka s prasknutím zarazila a dodrolila ke konci, scházelo mu to. Lety malým soukromým letadlem byly neporovnatelné. Vyzkoušel si je – a měl pocit, jako by se od precizních nástrojů vracel ke kamenné sekeře. Nic, co by mu nahradilo divoké létání, zatím neobjevil. Jen málokdy zachytil sebemenší dílek toho pocitu nadvlády, rozjařenosti a volnosti, který samota na obloze přinášela – ale teď ho tu náznak byl při shlížení na oceán hrnoucí se donekonečna od obzoru nad silnicí s plazivým provozem a tečkami světél podél pláže. Obrys plážových domků se klikatil proti nebi, ale nezakrýval bledou pustinu písku ani neklidná tmavá vodstva.

Nedokázal pochopit, proč sem nepřijel dřív. Vždyť to nemá daleko. Vlastně ani nevěděl, proč sem přijel dnes. Při nasedání do autobusu neměl cíl. Jen neklid. A autobus ho přivezl sem.

Napráhl do mechové mlhy ruku, jako by ji chtěl lapit, ale ruka gázou prošla a on se usmál. Tohle je taky dobré: jeho ruka je letadlo a proráží mrakem. Vzduch od moře voněl, tma ho hebce obepínala. Znovu skrz neklidnou mlhu prostřelil rukou.

Rozčílilo ho, když nenadálý autobus na ulici za ním rozprášil klid odpudivým hlukem, pachem a světlem. Ten vpád v něm vyvolal prudký hněv. Bleskurychle se ohlédl, aby dal rozčilení najevo. Jako by ta hřmotná bedna měla kromě schopnosti pohybu i život a před jeho nelibostí ucukla. Ale při tom, jak otáčel hlavu, spatřil dívku. Právě vystupovala. Neviděla ho, protože z něj tanul jen obrys v mlze a tmě; nemohla tušit, že si ji zakresluje do paměti jako na papír.

Ta drobná tmavovláška s kulatým obličejem byla víc než pohledná: byla hezká – byla to půvabná dívka. Načrtnutá hnědými odstíny, hnědé vlasy, hnědý kostým, hnědé střevíce a kabelku, dokonce i hnědý plstěný klobouček. Začal o ní uvažovat, hned jak vysedala; nevrací se z nákupu – nenese balíčky; a nejde na večírek – kostýmek na míru, solidní střevíce. Musí se vracet z práce, což znamená, že na tomhle osamělém nároží vystupuje z autobusu do Brentwoodu každý večer – mrkl na fosforeskující ciferník hodinek – v sedm dvacet. Možná dneska zůstala přesčas, ale to se dá snadno ověřit.

Pravděpodobnější je, že má práci ve filmových studiích, v šest zamyká, hodinka na cestu domů.

Zatímco o ní přemítal, autobus se odkodrcal a ona přecházela přes šikmou křižovatku směrem přímo k němu. Ale nešla přitom k němu; neměla potuchy, že tam ve vysoké mlžné tmě stojí. Zahlédl její tvář znovu, když procházela pod žlutou mlhovkou, a viděl, že jí ta tma, mlha a samota vadí. Vykročila po California Incline; slyšel její podpatky bušit do zakřiveného chodníku, jako by ji ten zvuk uklidňoval.

Nevydal se za ní hned. Vlastně ji ani nechtěl následovat. Dal se po klesajícím vinoucím se chodníku do pohybu naprosto mimoděk. Nedošlapoval tvrdě jako ona a nešel rychle. Nicméně ona ho za sebou slyšela. Věděl, že ho slyší, jelikož podpatek vyklepl dobu navíc, jako by se zapotácela, a kročeje zrychlily. On sám nezrychlil, dál si vyšlapoval zlehka, ale protáhl krok a pousmál se. Je vystrašená.

Mohl ji snadno dohonit, ale neudělal to. Ještě je brzy. Bude lepší počkat, až mine vypouklou střední část chodníku, a pak podniknout útok. Tiše vykřikne, možná jen hlesne, až se vedle ní objeví. A tiše řekne: „Ahoj.“ Pouhé „ahoj“. Ale její strach zesílí.

Zrovna střední vypouklinu minula a nacházela se na posledním, klesajícím úseku. Spěchala. Když ale na ten úsek dospěl, dole do zatáčky zabočilo auto a vrhlo na ni i na něho své dotěrné světlo. Znovu mu tváří zacukal hněv; zvolnil krok. Auto do svahu zrychlilo a minulo ho, ale stalo se, co se stát nemělo – tma byla prolomená. Jako někde na přehlídce následoval za prvním autem proud vozidel, která se otírala